

nem vétet-
és kimara-
letek elve-
gyorsírás
le tanulsz.
örül szóra
nagy és
almaskodol
K. L.-ba.
zítve, mert
Nem köll
t van. —
rat a déli
n M. Nem
om, de meg
fog jelen-
ttél, szíve-
seden szí-
eg én nem
megy, nem
Végý pél-
Rajzodat
a megem-
ányaidban
örömmel
r« Ez az
névben
telen. Az
a tudom,
ak tiszta

r Etel 1
a 1 frt.,
kimuta-
t. 60 kr.

Jancsár
, Laszly
és Jenő

akoztak:
testvérek
Feri 4 frt.
tatva a

yes ada-
bácsi.

m-épület.
ársulat.

KIS HÍR LAP

...TÁVCSÖVÖN ÁT NÉZET. (Lásd a 251. lapon.)

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

ERONKA azonban, úgy látszik, meg-
gondolta a dolgot s egyelőre rá
szánta magát, hogy elhozza a tejet.

— Ma nagyon kellemes az idő, mondá.
Tudod Danika, jobb szeretek kint járkálni,
mint itthon ülni. Menjünk.

Utra keltek, de most az egyszer na-
gyon keveset beszéltek. Veronka mélyen
elgondolkozott és Danikának is tele volt
a feje azzal, amit testvérétől este hallott.
Végre, mikor már hazafelé mentek, meg-
szólt:

— De hát mondd meg már, Veronka,
miféle levél az, melyről tegnap beszéltél?
Kinek a levele?

— Hogy kié? Hát én azt mondom,
hogy az enyém. Nagymama talán azt
mondaná, hogy az övé, a mama meg szin-
tén a magáénak mondaná.

— Igen, de hát ki írta?

— Az édes apánk írta és épen azért
a miénk, kettőnké.

— A miénk? De hát akkor... akkor
én is el akarom olvasni.

— Persze. Ne félj, gondoltam én rá,
hogy te is olvasd, mert téged is csak úgy
érdekel az a nagy titok, mint engemet.
Oh! hiába keresi a nagymama azt a leve-
let... többé meg nem kapja. Mindig azt
mondják, hogy én furfangos és makacs
vagyok. Hát igaz is, és az akarok is lenni.
Hiába akarták előlem ezt a nagy tit-
kot rejtegetni, rátaláltam és kitaláltam
mindent.

Danika csak ámult, de érteni ebből
még mindig keveset értett.

— Mutasd hát azt a levelet!

— Most nem! Majd ha az iskolából
hazajövünk, akkor elbujunk valahová csön-
des helyre s ott olvassuk el. És szükségem
van egy térképre is. A Babos Misinek
van szép nagy térképe, kérd el tőle kölcsön.

— De a mama megtiltotta, hogy
akármit is kölcsön kéregessünk.

— Eh mit! Ha majd olvastad a leve-
let, te sem fogsz törődni vele, akármit
mondott a mama.

Idején érkeztek haza s mert jól végez-
ték a dolgukat, a mama is jó és nyájas
volt. Ebédnél is mindnyájan vígan voltak,
csak a nagymama látszott minduntalan
nyugtalan. Veronka úgy sejtette, hogy
az elveszett levél miatt.

— Tudja-e édes anyám, szólta Maro-
siné, micsoda nap van ma? Huszadika!

— Az ám! Holnap lesz a Janika
születésnapja. Oh, soha sem fogom ezt a
napot elfelejteni... mindig emlékeztet
szegény Anna leányomra. Ugyanazon a
napon halt meg, melyen Janika unokám
született!

— És Janika is emlékeztet kedves
testvéremre, mondá Marosiné. Nagyon
hasonlít rá, ugy-e édes anyám? Sokkal
jobban, mint én reám.

És a mama gyöngéden megsimogatta
a kis fiút, (Lásd a képet a 244. lapon.) mig
a nagymama mosolyogva nézett rá.

Veronka és Danika tudták jól, miről
beszél a mama és a nagymama. Hallották
sokszor, hogy a mamának volt egy huga, a
ki messze Budapesten lakott és épen akkor
halt meg, mikor Janika született. Veronka
máskor nem igen ügyelt rá, ha erről
beszélgettek, mert hiszen ő soha sem látta

azt az Anna néit; de most nagyon figyelt, szeretete volna, ha többet beszélnek róla. Csakhogy a mama nem beszélt, mert látta, hogy a nagymamát szomorítja ez az emlék. Ebéd után pedig így szólt a két testvérhez:

— Most menjetek iskolába és azután siessetek haza, mert dolgot adok.

Veronka és Danika elmentek. Az iskola jó messze volt s ezért a beteges Janika még nem járt oda, pedig Veronka sokszor mondogatta:

— Lásd, Danika, mi még nem voltunk olyan idősek, mint Janika, mikor már iskolába küldtek.

Danika a maga esztől soha sem busult volna ezen. Nem mondhatnám, hogy valami nagyon szeretett tanulni, de ha már meg kellett lenni, hát megtette. Leczkéjét ha nem is kitűnően, de kielégítően megtanulta, mert szeretett békességben lenni a tanítóval. Most is, bár nagyon kíváncsi volt már arra a titokzatos levélre, mégis jól végezte leczkéjét. Azután elkérte Babos Misitől a térképet és sietett arra a helyre, hol Veronka várta. Arra, hogy a mama hazasietésre intette őket, egyikök sem gondolt.

Veronka elővette a levelet és így szólt:

— Majd én olvasom fel, te csak figyelj... de jól figyelj ám, mert nem könnyű megérteni, egy rész egész hosszában le van tépve. A mit nem értesz, majd azután megmagyarázom. Most csak annyit mondom, hogy a levelet apánk írta Marosi-nának.

— Tehát a mamánknak, szólt Danika.

— No, majd megvállik. És még azt is előre tudnod kell, hogy a levél, nézd, Budapestről, a fővárosból van írva.

— De hiszen a mi apánk soha sem volt ott.

— Hallgass, te kis csacsi. Nem tudsz még semmit, minek fecsegsz? Most figyelj. A levélből ennyit lehet elolvasni:

»Kedves jó Maros

»Nagy szomorúsággal kell a gyászhirot jelentestvére, az én jó nőm, tegnap órákor meghalt. Fájdalmunk közös, de nem gyászolja úgy mint én. Kevéssel halott bucsuját küldte anyjának és testvé-

A két kicsike egészséges, de mit te én szomorú özvegy ember velök? Nem viselhe-

Itt Veronka lapot fordított és a tulsó oldalon olvasta tovább:

aggódom miattuk s azt hiszem, jobb vol szerető rokonok gondjai alatt volnának gyöngék és betegek és itt a városi rossz és víz, félek, hogy megöli őket. Azt ohajha anyjok szép szülőföldjén nevednének esztendeig. Fogadja tehát őket magá- és nevelje mint saját gyermekeit. Én sztendő mulva térek vissza a nagy utról, re feledés keresni megyek. Feljeljen röglevelemre.

szomorodott szivü rokona

dapest,
us 21-én

Kardos János.

Veronka, miután elolvasta a levelet, diadalmasan nézett öccsére.

— No's, hallottad? Értetted?

Danika azonban nagyon közönyösen nézett rá vissza s vállát vonogatta.

— Hallani hallottam, de érteni biz én semmit sem értek belőle. Azt mondtad, hogy rólunk szól, de nincs abban rólunk egy szó sem.

— Oh, de ostoba kis tascó vagy!
Látod, hogy egy rész le van szakítva, ki
kell találni a hiányzó szavakat. Én ki is

találtam, nem valami nehéz dolog. Most
hát figyelj, megmagyarázom. Legelőször is
ez a levél Anna néni haláláról szól, ugy-e?

...MEGSIMOGATTA A KIS FIUT. (Lásd a 242. lapon.)

— Ugy látszik... mert János bácsi
írta...

én azt mondom, hogy az apánk írta, az én
apám és a tied.

— Te János bácsinak mondd, de

Danika, bármennyire szokva volt

hozzá, hogy Veronka nagy eszét csodálja és mindent elhigyen neki, most az egyszer még is szemébe nevetett.

— Ugyan Veronka, mit beszélsz! Hiszen az nem lehet.

— Várj csak egy kicsit és azután nevsz! Kardos János a mi édes atyánk, és az az Anna néni, az senki más, mint a mi mamánk. Mindjárt meg fogod érteni. Ebben a levélben Kardos János azt írja, hogy a neje meghalt és hogy a két kicsikével, tudillik a két kis gyermekkel nem tud mit csinálni, el akarja küldeni rokonokhoz, még pedig a kicsinyek anyjának szép szülőföldjére. No's hol az a szülőföld? Itt a mi falunkban, Kőfalván, a nagymamácska mindig itt élt és itt született leánya Anna. Tehát ide küldték a két kis gyermeket. És kik azok, mit gondolsz?

— Azt biz'én nem tudom.

— No's, Janika nem lehet, mert ő csak egymaga van. Hanem mi ketten vagyunk azok. Mi nem vagyunk özvegy Marosiné gyermekei, hanem a Kardos Jánosé és a nagymama másik leányáé. Érted most már?

Danika most már értette, de egészen elképedt ezen a fölfedezésen, elhinni pedig nem tudta oly könnyen, mert hát ő nem dicsekedett azzal, hogy olyan fényes éles esze van, mint Veronkának. Azért hát így szólt:

— Most már érteni értem, a mit beszélteél, de nem lehet az ugy. Hiszen megmondták volna nekünk, hogy mi nem a mama gyermekei vagyunk... akkor csak néninek szólítanók őt, nem pedig mamának.

— Százszor is mondtam, hogy ostoba facska vagy! Hisz épen ebben van valami titok. Hát nem emlékszel, hogy a nagymama mennyire kereste ezt a levelet... még pénzt is ígért neked, ha megtalálsz. Azt még nem tudom, de majd idővel kifürkészem, hogy miért titkolják ezt előlünk.

— Igen, de ha János bácsi a mi apánk, akkor vele kellene lennünk... vagy legalább ő írta nekünk... vagy eljönne ide hozzánk...

— Meglehet, azt hiszi, hogy meghaltunk, bizonyosan azt hiszi. Majd ki fog ez is derülni. De a levélből az már bizonyos, hogy mi

nem vagyunk a mama gyermekei... az az, a kit mamának nevezünk, az nem igazi mamánk. Oh, nem is fogom sokáig annak nevezni, de most még nem szabad elárulni, hogy fölfedeztem a titkot. Most már tudom, mért kényeztetni annyira Janikát és nekünk mért van olyan rossz dolgunk. Persze! Janika az ő édes fiacskája, mi pedig árvák vagyunk, velünk keveset törődnek, minket nem szeretnek.

Danika teljesen meg volt zavarodva

...ÁTADTÁK A KOSARAT.
(Lásd a 247. lapon.)

s azt sem tudta, mit gondoljon. A mit Veronka mond, azt hinni kell, annyi bizonyos, ahhoz ő már hozzászokott; de mégis nagyon szomorította, hogy a kit ő mamájának tartott, az ne volna mamája. Ugy titokban olyanformát is gondolt, hogy Veronkának talán nincs igaza, mikor azt mondja, hogy őket a mama nem szereti. . . hát mikor tavaly egymásután himlőben feküdtek, hány éjszakán virrasztott mellettök, hogy ápolta őket. . . Persze, szigorú és rendet tart, néha bünteti is a szófogadatlanságot, kivált Veronkánál. . . a kis Janikát pedig nem bünteti, mert az olyan csendes, beteges kis fiúcska, hogy soha sem követ el semmi pajkosságot.

Mindez zavarosan kavargott Danika fejében, de arra gondolni sem mert, hogy meg is mondja Veronkának. Sok gondolkodásra nem is maradt ideje, mert Veronka, gondosan eltéve a levelet, így szólt:

— Most add ide azt a térképet, hadd nézzem.

— Mit keressz rajta?

— Mit? Hát az utat Budapest felé. Csak nem gondolod, hogy most már itt akarok maradni, mezitláb járni, mikor uri kisasszony lehetek. Atyánk Budapesten él. . . halhattad, hogy sokszor emlegették János bácsit, a ki a fővárosban lakik és gazdag ember. Hát oda megyünk hozzá.

— Oda megyünk?! De hiszen az lehetetlen! kiáltá Danika hűledezve.

— Mért volna lehetetlen? Nincs az olyan nagyon messzire. . . csak kikeresem a térképen, hogy innen merre kell menni. Így ni! Tőlünk délre fekszik Budapest.

— Oh, az bizonyosan roppant messze van, soha sem kerülünk vissza!

— Vissza? Nem is jövünk ide többé soha vissza. Különben, ha félsz, hát te itt maradhatsz, elmegyek én magam is.

Ez volt a legborzasztóbb, a mit mondhatott. Mert azt a gondolatot Danika el nem viselhette, hogy ő elváljék Veronkától. Az nem lehet, nekik mindig együtt kell lenniök. Aggódva mondá tehát:

— Nem, ne hagyj el kedves Veronka! Hiszen én nem mondom. . . te olyan okos vagy. . . de lásd. . . hátha elébb írának János bácsinak. . . vagyis atyánknak. . .

— Gondoltam én arra, de az nem volna jó, mert ha ő felelne, a levelet nem mi kapnók kezünkbe, a postás odaadná a mamának. Különben még meggondolom. De jól vigyázz, nehogy valamit elárulj.

Danika szentül megígérte és Veronka tudta, hogy bizhatik az ígéletben, ámbar látta, hogy Danika nem örül olyan nagyon a titkos fölfedezésnek. Persze, ő még nem tudta, mennyivel pompásabb dolog lesz az, ha majd gazdag urfi lesz, ő még nem olvasott annyi szép könyvet.

— Ne félj semmit, Danika, biztatá. Meglásd, milyen jó lesz minden.

Ezzel végre megindultak haza felé. Ideje is volt, mert már jóformán esteledett, meg is éheztek. Csak mikor a házhoz közel értek, akkor jutott eszökbe, hogy aligha megint baj nem lesz. És csakugyan, a mama ott volt az ajtó előtt.

— Már megint elkészáltátok az időt! Pedig mondtam, hogy siessetek haza. Itt ez a kosár, rögtön el kell vinni a boltshoz, mert megígértem neki, hogy még

ma megkapja. Mivel pedig olyan szépen szót fogadtatok, hát itt a vacsorátok.

Ezzel mindegyiköknek egy-egy darabka kenyeret adott és indulniok kellett a kosárral, mely mindenféle zöldséggel voltak tele rakva. Marosiné jó gazdaszszony volt, kertjében sok jó zöldséget termesztett és a fölösleget eladta.

Danika bünbánólag vette át a kenyeret, mert érezte, hogy csakugyan szófogadatlantok voltak; de Veronka daczos képet csinált és eszébe sem jutott, hogy maga az oka, ha nem kap vacsorát. Sokáig szótlanul ballagtak, de egyszer aztán indultosan megszólalt Veronka:

— Annál jobb! Most már végkép elszántam magamat, megyek atyámhoz Budapestre. Minek is várnék tovább? Minél hamarább szabadulok innen, annál jobb. És most nyáron még kellemes is az utazás; később, télen bajosabb volna.

— Oh Veronka, de hát csakugyan megszökünk? sohajtá Danika.

— Nem szökünk, csak haza megyünk.

— És nem fogunk nagyon elfáradni az uton, nem fogunk éhezni?

— Oh, attól nem félek. Van pénzünk, legalább annyi, hogy egy-két napig vehetünk eleséget; koresmát pedig mindenütt találunk. És ha egy kicsit éhezünk is, nem nagy baj, itthon is megesett rajtunk. Mondom, bizd rám egészen. Olvastam én már sok történetet ilyen szökésről. A kik megszöktek, egy kis ideig küzdöttek, de végre mindig jó lett a vége. Hát így lesz velünk is.

— És mennyi idő alatt érünk oda a nagy városba?

— Egész bizonyosan nem tudom, de nem tarthat sokáig. Láttad a térképen, hogy nincs messze.

Veronka még soha sem volt kint a faluból, soha sem utazott és ha a falusi iskolában tanult is már egy kis földrajzot, arról fogalma sem volt, hogy a mi a térképre le van rajzolva, az mit jelent a valóságban. De ő bizott magában, tehát Danika is bizott benne.

Elértek a boltba és átadták a kosarat. (Lásd a képet a 245. lapon.) A boltosné, ki jószívü asszony volt, nyájasan mondá:

— Ejnye, gyermekek, ilyen későn is kint jártok? Most sietnetek kell haza, hogy el ne késsetek a vacsorától.

— Oh, attól nem késtünk el, felelé Veronka. Itt van egy darab kenyér, ez a mi vacsoránk.

— Egy kis kenyér! Oh ti szegény gyermekek! Ez már nem járja, hogy így éheztetnek. Várjatok csak, adok valamit.

És egy-egy nagy szelet hideg sültet adott nekik. Mikor aztán haza felé ballagtak, Veronka így szólt:

— Látod, Danika, mindenki azt mondja, hogy gonoszul bánnak velünk. Persze, mások nem tudják az okát.

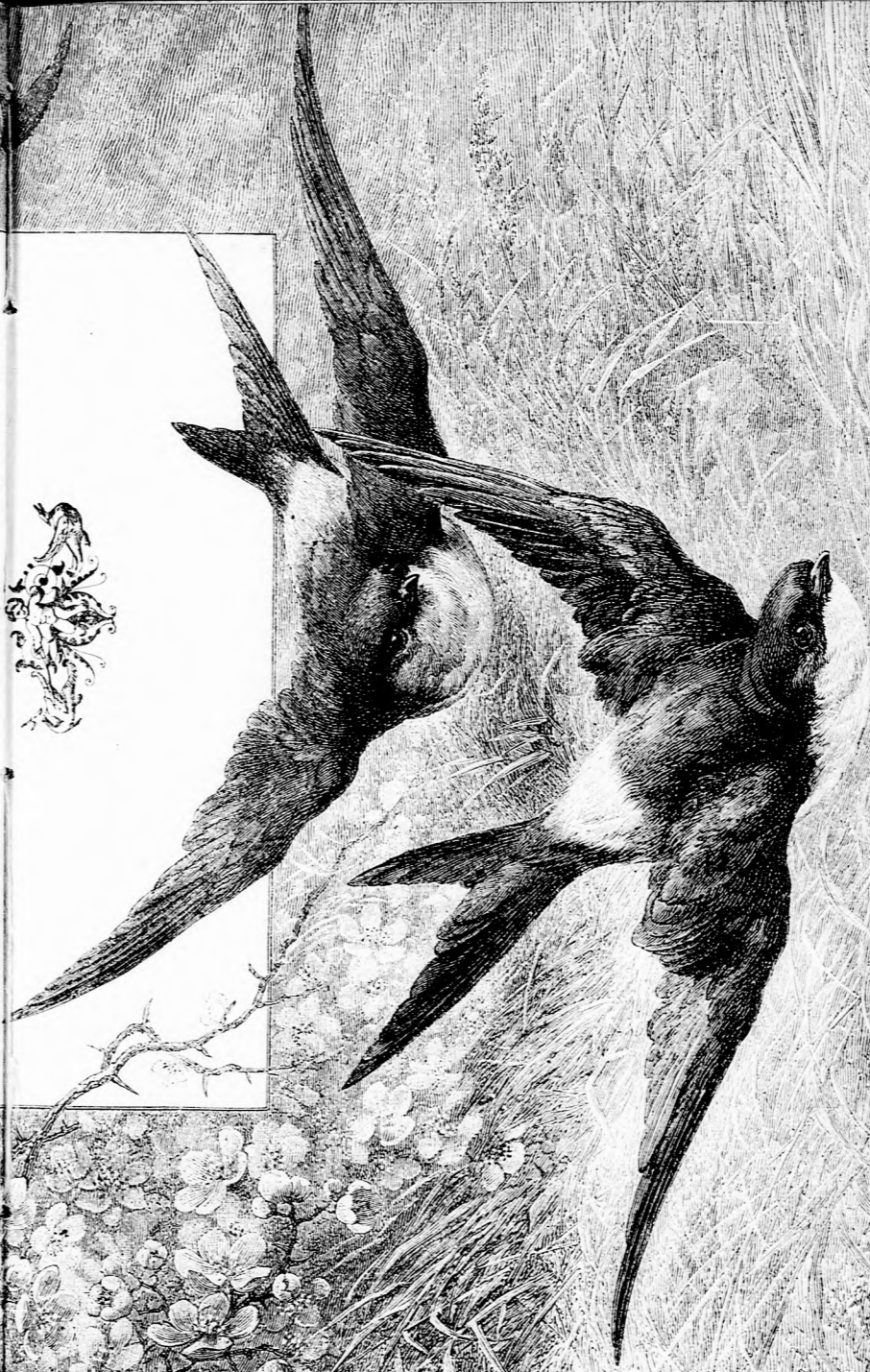
(Folytatása következik.)

Tréfás számrejtvény.

Egy várban volt 300 katona. Egy alkalommal a parancsnok azt a rendeletet kapta, hogy a király eljövetelkor annak fogadtatására a vár minden oldalára 100 katonát állítson. A várnak pedig 4 oldala volt. Miként volt ez lehetséges?

K

Zsongva kirajzik a méhe
A köpüből
El ama fűz tetejébe —
S fészének örül
A fecske madárka,
Villanva repül
A messze határba,
De visszakerül
És hozza hírül:
Hogy szerte a cserje,
Barázda s a mesgye
Kivirúl, kiderül
Kékül az ég,
Enyhe a lég
És kifeszíti mind a sziveket:
Itt van a kedves, a szép kikelet!

A MESSZELÁTÓ.

— Beszélyke. —

(Éppel a czimlapon.)

Az egész ház fenekestől fel volt forgatva, idegenek jártak-keltek benne és mindent úgy megnézegettek, tapogattak, mintha ők volnának otthon. Lajoska boszankodott, de ő vele senki sem törődött s ha odaszaladt Pali bácsihoz panaszra, ez csak annyit mondott:

— Annak úgy kell lenni, kedves fiam. Az emberek megnézik, a mit meg akarnak venni.

Mert mindent, a mi a házban volt, de még magát a szép házat és kertet is eladta Pali bácsi. Egészen máig a Lajoskáéké volt mindez, vagyis az apjáé; de az apa meghalt és most Pali bácsi intézkedett. Lajoska pedig sehogysem volt azzal megelégedve, a mit Pali bácsi tett. Még csak nem is kérdezi tőle, hanem eladja azoknak az idegeneknek azt is, a mi Lajoskáé volt, a mi neki a legkedvesebb. Végre aztán már nem állhatta meg. Egy csinos kis kocsit huztak ki az udvarra s egy gyönyörű kis lovacskát.

— Ezt nem engedem! kiáltá Lajoska hevesen. Nem akarom, hogy ez másé legyen! Ezt apácska nekem vette és én nem adom!

— Pedig ezt is el kell adni, felelé Pali bácsi nyugodtan és szeliden.

— De én nem akarom! Nem, nem akarom!

— Nem függ az a te akaratodtól, kedves fiam. Meg van írva a végrendeletben, hogy mindent, de mindent el kell

adni; atyád akarata fog teljesülni, neked pedig még nem lehet akaratod, neked azt kell tenned, a mit náladnál idősebb és tapasztaltabb emberek mondanak.

Lajoska szinte vörös lett a haragtól. Mert ő épen ahhoz volt szokva, hogy minden akarata teljesüljön. Mamája korán meghalt s a jó apa aztán szinte tulságosan szerette egyetlen fiacskáját, kényeztette, úgy hogy már végre maga is alig birt vele. És épen ekkor megbetegedett, oly súlyosan, hogy érezte, nem kel föl többé. Aggódva gondolt fiára, de leginkább aggódott azon, hogy olyan akaratos; mert ezzel rozutra tévedhet, szerencsétlenné lehet. Mások nem fogják ám úgy szeretni, nem fognak neki annyit megbocsátani, mint édes atyja.

— Testvéremre, Palira bizom őt. Pali szigorú ember. Vigye őt magához, itt pedig adjon el mindent, hogy a fiu még csak ne is lásson semmit abból, a mihez szokva volt.

És a jó apa csakugyan meghalt, aztán eljött Pali bácsi és mindent úgy tett, miként elhalt testvére kívánta. Lajoska majd megpukkadt haragjában, mikor látta, hogy akármit mond ő, az nem történik meg. De semmit sem sajnált annyira, mint kedves kis kocsiját és lovacskáját, melyet maga szokott volt hajtani. Minél inkább mondogatta, hogy nem akar ettől megválni, annál határozottabban mondta Pali bácsi, hogy biz ő azt is eladja; pedig eleinte majdnem úgy látszott, mintha a kis kocsit és a lovat el akarta volna viteni Lajoska számára új hajlékába. De nem lett belőle semmi. Jött egy ur, megvette és elvitette.

Lajoska elbujt a ház mögé és ott sirta ki magát, toporzékolt, dühöngött, de nem akarta, hogy lássák. Daczosan tért vissza.

Másnap reggel kocsiba kellett ülnie, Pali bácsi magával vitte a saját házába, mely jó napi járásnyira, gyönyörű bércvidéken feküdt. Itt aztán egészen új élet kezdődött számára, de semmikép sem mulatságos. Ugyancsak meggyült a bajuk egymással, Lajoskának a szigorú Pali bácsival, de Pali bácsinak is a nyakas, akaratos Lajoskával. Akármit mondott a bácsi, Lajoska csak akkor tette meg, ha épen kedvére való volt; és ha kérdőre vonták, mért nem tette ezt és mért tette azt, daczosan felelé:

— Mert úgy akarom! Ezelőtt is mindig azt tettem, a mit akartam.

Persze, büntetést kapott, de ezt daczosan viselte és a régi maradt. Hanem egyszer aztán mégis nagyott változott a dolog.

Nem igen messze a háztól már magas, sziklás bérc emelkedett s Lajoska tudta, hogy az a legmagasabb csucs ott a Messzelátó, melyet azért neveztek úgy, mert messze vidékre, a tulsó oldalon egy nagy tóra nyílt onnan kilátás. Hanem nagyon kevesen látták ezt, mert igen nehéz és veszedelmes volt oda fölkapaszkodni. Lajoskának meg Pali bácsi egyszer megmondta, hogy ha jár-kei a környéken, oda ne menjen. De épen mert a bácsi ezt mondta, hát csak azért is fölment, titkon elcsenve a bácsi messzelátó üvegét is, hogy majd annál jobban szétnézhesen.

A fölkapaszkodás bizony nehezen ment, kivált Lajoskának, ki az ilyen szik-

lamászáshoz nem volt szokva. Sokszor annyira szédült egy-egy meredek ösvényen, hogy behunyta a szemét és csak úgy vak-tában ment előre. De mégis szerencsésen följutott jó magasra s ott szétnézegetett. De még magasabbra is emelkedett a szikla és a magasból sasok, baglyok vijjogása hallatszott. Lajoska a távcsövön át nézte a madarakat. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Ott bizony fészek is van... fölme-gyek. Képzelem, hogy a bácsinak ez nem fog tetszeni. De nekem tetszik, én így akarom.

Meg is tette, amit akart. Csakhogy nem sokáig ment a dolog úgy, amint akarta, mert a mint följobb-följobb kapaszkodott, egy meredek szirtoldalra megeszszott és lezuhant a mélységbe. Meddig zuhant, mi történt vele, azt nem tudta soha. Hegyi pásztorok találták meg a mély völgyben, eszméletlenül, vértől borítva, bezuzott fejjel és összeroncsolt kézzel-lábbal.

Napok multak, míg annyira magához tért, hogy gondolkozni tudott. Egész teste be volt kötözve, rettentő fájdalmakat érzett s mozdulni sem birt. Az orvos nagyon komoly arcot mutatott és néhány napig csakugyan nem igen mert volna jót állani róla, hogy Lajoska életben marad-e. Hanem aztán jobbra fordult a dolog s az orvos végre ki merte mondani, hogy a kis beteg meg fog gyógyulni. Ez persze még sokáig tartott, hetek multak, míg Lajoska fölkelhetett az ágyból, aztán ismét sokáig csak a szobában mozoghatott, gyöngén, sápadtan és nagyon csöndesen.

Busan nézegetett ki a szép napfényes kertre és a hosszú szenvedés alatt sokat

gondolkozott azon, mikép jutott ebbe a szomorú állapotba. Be is látta azután, hogy csak magának tulajdoníthatja, eszébe jutott, a mit a bácsi mondott: hogy neki még nem lehet akarata, hanem idősebb és okosabb emberek szavára kell hallgatni. Mert az akarat csak akkor ér valamit, ha elég ész és tapasztalás is van hozzá.

Pali bácsi jól látta, mint változik meg az akaratos fiú; látta, hogy bár lassanként már erősödik, gyógyul, nem ismétli makranczoskodását. S egy napon Pali bácsi így szólt:

— Kedves fiam, már talán eléggé megerősödtél... nem sétálnál ki a kertbe?

Lajoska szeme ragyogott az örömtől.

— A mint bácsikám akarja... én nagyon szeretném.

Ki is sétáltak s kiint a bácsi így szólt ismét:

— Azt hiszem, meggyőződöttél, mit ér az, ha a gyermek a maga akaratát követi. Ha látni fogom, hogy igazán megjavultál, nem fogod megbánni.

Pali bácsi meggyőződött, hogy az akaratos Lajoska csakugyan okos és szófogadó fiú lett. Egy napon Lajoska, a mint az udvarra kilépett, alig tudta elhinni, a mit lát: a kedves kis kocsiját és lovacskáját, melyet már örökre elveszettek hitt. Pali bácsi pedig így szólt:

— Most már megérdemled, hogy ez az öröm érjen, mert most már belátod: hogy nem azt kapsz, nem az történik, a mit akarsz, hanem a mit érdemelsz.

MEGZAVART JÁTÉK.

HÁT TE leszel, Juczika:
*A királykisasszonyka.
 Én leszek a levante,
 A kit fogadsz kegyedbe:
 Mert a szörnyű Isszavért
 Öltöm meg a kedvedért.
 Kezedben a legyező.
 A királyi diszvevő
 S mert trónushoz van jussod:
 Ez a szék lesz trónusod.
 No, ülsz-e már? — Jó, helyes!
 Tehát... Ó Fenség, mi ez?
 Fenséged a trónusra
 A bal lábát felhúzza?...
 »Ó leventém, megvakarom,
 Mert a bokám viszket nagyon!
 Egy kis szunyog csipte meg,
 Hogy a cicza egye meg!«*

KHALED ÉS ALMANZOR.

— Történelmi elbeszélés. —

(Folytatás.)

TUDÓSOK azonnal utra is keltek és fölkeresvén Khaledet, elmondták neki, mi járatban vannak.

— Oh bölcs Khaled, nagy mesterünk, jöjj velünk! Mentsd meg a szegény beteg leánykát és mentsd meg a mi életünket!

Igy könyörögtek, Khaled pedig, bár külsőleg egészen nyugodtnak látszott, titkon nagyon örült, mert rögtön az jutott eszébe, hogy ha bent lesz a királyi várban, talán valamiképp segíthet kedves fiatal barátján és tanítványán, Almanzoron, ki ott tömlöczben ül. Egy pillantással sem árulta azonban el, hogy a meghívás nagyon kedvére való; hanem szeliden, nyugodtan mondá:

— A hol segíteni kell, ott Khaled mindig szívesen szolgál. Menjünk.

Azonnal megindultak és mihamar ott álltak a király előtt. Mulej-Hasszán gyanakvó kíváncsisággal nézegette a komoly, méltóságos tekintetű öreget és így szólt hozzá:

— Te vagy hát az a híres Khaled? Nagyon dicsérték előttem tudományodat és bölcsességedet. De nem nagyon bizom benne. Itt vannak az én híres tudósaim, de mikor szükség volt reájok, cserben hagyta őket a tudományuk. Most tehát próbáld meg te. De előre mondom, hogy ha te sem tudsz többet, a te fejedet is leüttetem az övékkel együtt.

Khaled e szavakra nem ijedt meg, mint a többiek, hanem nyugodt méltósággal felelé:

— Ne szidalmazd és ne bántsd a tudomány embereit, óh király! Való, hogy keveset tudunk a természet nagy titkaiból, szemeink előtt sok történik, a mit nem tudunk megmagyarázni, a min nem tudunk segíteni; de nem az ember hibája, ha a Mindenható nem enged többet tudnia. Isten ellen zugolódni nem szabad.

— Vakmerő öreg, kiáltá a király haraggal, te leczkértetni mersz engem?

— A bölcs tanács mindig hasznára válik a királynak, felelé Khaled nyugodtan. De most nem azért jöttem, hogy vitatkozzam hanem hogy a beteget meggyógyítsam. Vezessetek a beteghez.

Boabdil királyfi maga vezette oda Khaledet s vele együtt be akart menni. De Khaled az ajtónál így szólt:

— Csak egymagam fogok bemenni. E percztől fogva én felelek a betegről és senkinek, semminek sem szabad zavarni dolgomban. Azért tehát, vitéz Boabdil, térj vissza és ne avatkozzál az én dolgomba.

Boabdil boszankodott, de kénytelen volt távozni, mert látta, hogy ez az öreg ember nem fél és nem enged abból, a mit egyszer mondott. Már csak rá kell bizni, próbálja meg Zoraide gyógyítását.

Khaled bement a beteghez, ki most is mozdulatlanul feküdt. Hü eselédje, Fatime, kisírt szemekkel örködött a beteg mellett s szomoruan nézett Khaledre, ki hosszan vizsgálta a beteg leánykát, aztán elgondolkozva állt meg.

Fatime pedig megszólalt:

— Hiába töröd a fejed, óh jó öreg! Elhiszem, hogy nagy a te tudományod, de az én drága jó hercegnőm betegségén a te

orvosságod nem segít. Ha én nem ilyen szegény rabszolganő volnék, én tudnék segíteni, mert csak én tudom, mi a baja; de nekem nem szabad szólanom.

— Ne is szólj, jó leány, felelé Khaled. Nincs szükségem rá, ugy is tudom. Nincs a te jó urnődnek semmi olyan baja, melyen orvosság segíthetne. De én azért mégis meggyógyítom. Hanem ebben a te segítségedre van szükségem.

A hü Fatime örvendve is, gyanakodva is nézett Khaledre. Ez pedig szelid mosollyal folytatá:

— Nem bizol bennem, ugy-e? No's elmondom, mikép kezdődött ez a betegség. Egy napon Zoraide kint sétált a kertben s hirtelen ott termett előtte egy derék ifju, a kivel mint szerető testvérek nőttek fel. De közbe jöttek mások, az ifjut elfogták, börtönre vetették s halál vár reá. És Zoraide elbusult, nem tudja elviselni azt a szomorúságot, hogy ő miatt el kell vesznie a derék Almanzornak, ki pedig azért jött, hogy őt mentse meg. E szomorúság az ő nagy betegsége.

A hü Fatime csodálkozva nézett az öregre.

— Honnan tudod te mindezt? kérdé.

— Azon ne törd a fejedet, jó leány. Tudok én ennél még többet is. De most még egyet kell tudnom: akarsz-e abban segíteni, hogy kedves jó herczegnőd meggyógyuljon?

— Oh, hát hogy ne akarnék!

— Akkor tehát figyelj reám. Ugy-e, Zoraide néha föl-fölríad és akkor beszél is veled.

— Igen, ugy van.

— No's, mihelyt újra föleszmél,

mondd neki, hogy nem szabad tovább betegnek lennie, mert itt volt Khaled, az mindent rendbe fog hozni. Hallotta ő Almanzortól, kicsoda az öreg Khaled, tudja, hogy a mit én mondok, abban lehet bízni. Tehát én meg fogom menteni Almanzort és megmentem innen a veszedelemből Zoraidet is. De hogy ezt tehessem, Zoraide újra legyen erős, vidám, mert terem csak akkor sikerülhet.

— Engedje Allah, hogy ugy legyen! mondá Fatime. Én mindent megteszek, a mit parancsolsz.

— Akkor tehát ne legyen semmi aggodalmatok.

Ezzel Khaled kiment s a csarnokban mélyen elgondolkozott. Mind azt hitték, hogy a beteg állapotán töri a fejét, pedig egészen máson járt az esze: azon, hogy most már hogy férjen hozzá Almanzorhoz, aki bizonyosan itt van fogva valamelyik toronyban. Végre földerült az arcza és sietett a királyhoz, a ki türelmetlenül várta.

— No's, öreg bölcs, hát bizol-e magadban, hogy tudsz segíteni?

— Egészen bizonyos vagyok benne. Ismerem a növényt, melyből az orvosságot készíteni kell. És itt a várban kell azt megtalálnom, mert e ritka növény csak ódon falak mohos oldalán nő. E várnak a falai pedig már sok száz esztendősek, régibb fal nincs messze földön.

— Akkor hát indulj gyorsan és keresd.

Khaled elindult, de rövid idő mulva visszatért.

— Királyom, nem kereshetem, mert zsoldosaid utamat állják. Ők persze csak

kötelességeket teljesítik s jól teszik, ha idegent nem engednek járni-kelni a vár falainál; szükséges tehát, hogy valami jelt adj nekem, melyről megtudhassák, hogy én is a te parancsodat teljesítem.

— Igazad van. Fogd e gyűrűt. A kinek ezt mutatod, az mind köteles neked engedelmeskedni.

Khaled nyugodtan átvette a gyűrűt és lassan megindult útjára. Pedig szaladni, röpülni szeretett volna, mert terve jól sikerült, most már volt reménye, hogy rátalál Almanzorra. Nem árulta el azonban egyetlen mozdulattal sem örömét, hanem lassu léptekkel ment a vár bástyái felé.

Az örök minduntalan útját állták, de mihelyt a gyűrűt megpillantották, alázatosan félrevonultak. Khaled pedig járt-kelt, mindig a falak mellett és vizsgálódott, fürkészgetett. Sok hatalmas torony, bástya volt ott, — melyikbe csukták Almanzort? Ezt kell most megtudnia. Az örök ugyancsak bámultak, mikor látták, mit mivel ez az ősz idegen. Mert Khaled csakugyan furcsa dolgokat mivelt. Itt is, ott is megkopogtatta falakat, hol előre ment, hol hátra, karjaival csodálatosan hadonázott, mintha valami boszorkányos jeleket csinálna, közben pedig hol dörmögött, hol hangosan kiabált. Minél tovább nézték az örök, annál inkább kezdtek félni. Semmi kétségök sem volt többé, hogy ez valami titkos varázsló, veszedelmes boszorkánymester. Bizonyos, hogy a király parancsából végez itt valami rejtélyes dolgot, talán elásott kincseket keres... jó lesz kitérni az útjából, mert bizony még átváltoztatja az embert állattá vagy fatuskóvá.

Igy szepegtek a különben harcban edzett katonák s mikor Khaled kinyújtá valamelyik felé a kezét, igyekeztek messzire menekülni. A fortélyos öreg pedig elégedetten dörmögé magában:

— Így ni! Ezek az együgyűek nem fognak többé alkalmatlankodni, most már tehetek, a mit akarok.

De azért óvatos maradt, folytatta a hadonázást, kiáltozást, csak hogy a kiáltozásban most sokszor emlegette Almanzor nevét, kivált mikor egy-egy torony vasrostélyos kis ablaka alatt állt. A kiáltás után figyelt, hallgatózott, de sokáig hiába, a magasból nem felelt senki. Ez nem csüggesztette el, tovább ment és kutató, mignem egy magas torony ablakában apró madárkákat látott vidáman csicseregve röpködni, mintha valaki etetné őket.

— Ott van Almanzor! szólta magában Khaled. Én tanítottam rá, hogy szeresse a madarakat... most fogságában e kis dalosok vigasztalják s szórakoztatják, ő szór nekik ott morzsát a rácson át.

Körülnézett s látta, hogy őr nincs közel. Hangosan kiáltá tehát:

— Almanzor! Kedves ifju barátom, te vagy ott?

És nagy öröme azonnal hangzott a válasz a magasból:

— Ki szól hozzám?

— Én vagyok, öreg barátod és tanítód, Khaled. Áldom Allaht, hogy reád találtam. Ne aggódjál kedves fiam, meg foglak menteni. Légy készen, de légy óvatos, hogy el ne árulj semmit.

Ezzel Khaled odább ment, nehogy az örök mégis gyanakodjanak. De kuta-

orvosságod nem segít. Ha én nem ilyen szegény rabszolganő volnék, én tudnék segíteni, mert csak én tudom, mi a baja; de nekem nem szabad szólanom.

— Ne is szólj, jó leány, felelé Khaled. Nincs szükségem rá, ugy is tudom. Nincs a te jó urnódnak semmi olyan baja, melyen orvosság segíthetne. De én azért mégis meggyógyítom. Hanem ebben a te segítségedre van szükségem.

A hű Fatime örvendve is, gyanakodva is nézett Khaledre. Ez pedig szelíd mosollyal folytató:

— Nem bizol bennem, ugy-e? No's elmondom, mikép kezdődött ez a betegség. Egy napon Zoraide kint sétált a kertben s hirtelen ott termett előtte egy derék ifju, a kivel mint szerető testvérek nőttek fel. De közbe jöttek mások, az ifjut elfogták, börtönre vetették s halál vár reá. És Zoraide elbusult, nem tudja elviselni azt a szomorúságot, hogy ő miatt el kell vesznie a derék Almanzornak, ki pedig azért jött, hogy őt mentse meg. E szomorúság az ő nagy betegsége.

A hű Fatime csodálkozva nézett az öregre.

— Honnan tudod te mindezt? kérdé.

— Azon ne törd a fejedet, jó leány. Tudok én ennél még többet is. De most még egyet kell tudnom: akarsz-e abban segíteni, hogy kedves jó herczegnőd meggyógyuljon?

— Oh, hát hogy ne akarnék!

— Akkor tehát figyelj reám. Ugy-e, Zoraide néha föl-fölriad és akkor beszél is veled.

— Igen, ugy van.

— No's, mihelyt újra föleszmél,

mondd neki, hogy nem szabad tovább betegnek lennie, mert itt volt Khaled, az mindent rendbe fog hozni. Hallotta ő Almanzortól, kicsoda az öreg Khaled, tudja, hogy a mit én mondok, abban lehet bízni. Tehát én meg fogom menteni Almanzort és megmentem innen a veszedelemből Zoraidet is. De hogy ezt tehessem, Zoraide újra legyen erős, vidám, mert terem csak akkor sikerülhet.

— Engedje Allah, hogy ugy legyen! mondá Fatime. Én mindent megteszek, a mit parancsolsz.

— Akkor tehát ne legyen semmi aggodalmatok.

Ezzel Khaled kiment s a csarnokban mélyen elgondolkozott. Mind azt hitték, hogy a beteg állapotán töri a fejét, pedig egészen máson járt az esze: azon, hogy most már hogy férjen hozzá Almanzorhoz, aki bizonyosan itt van fogva valamelyik toronyban. Végre földerült az arcza és sietett a királyhoz, a ki türelmetlenül várta.

— No's, öreg bölcs, hát bizol-e magadban, hogy tudsz segíteni?

— Egészen bizonyos vagyok benne. Ismerem a növényt, melyből az orvosságot készíteni kell. És itt a várban kell azt megtalálnom, mert e ritka növény csak ódon falak mohos oldalán nő. E várnak a falai pedig már sok száz esztendősek, régibb fal nincs messze földön.

— Akkor hát indulj gyorsan és keresd.

Khaled elindult, de rövid idő múlva visszatért.

— Királyom, nem kereshetem, mert zsoldosaid utamat állják. Ők persze csak

kötelességeket teljesítik s jól teszik, ha idegent nem engednek járni-kelni a vár falainál; szükséges tehát, hogy valami jelt adj nekem, melyről megtudhassák, hogy én is a te parancsodat teljesítem.

— Igazad van. Fogd e gyűrűt. A kinek ezt mutatod, az mind köteles neked engedelmeskedni.

Khaled nyugodtan átvette a gyűrűt és lassan megindult utjára. Pedig szaladni, röpködni szeretett volna, mert terve jól sikerült, most már volt reménye, hogy rátalál Almanzorra. Nem árulta el azonban egyetlen mozdulattal sem örömét, hanem lassu léptekkel ment a vár bástyái felé.

Az örök minduntalan utját állták, de mihelyt a gyűrűt megpillantották, alázatosan félrevonultak. Khaled pedig járt-kelt, mindig a falak mellett és vizsgálódott, fürkészgetett. Sok hatalmas torony, bástya volt ott, — melyikbe csukták Almanzort? Ezt kell most megtudnia. Az örök ugyancsak bámultak, mikor látták, mit mivel ez az ősz idegen. Mert Khaled csakugyan furcsa dolgokat mivelt. Itt is, ott is megkopogtatta falakat, hol előre ment, hol hátra, karjaival csodálatosan hadonázott, mintha valami boszorkányos jeleket csinálna, közben pedig hol dörmögött, hol hangosan kiabált. Minél tovább nézték az örök, annál inkább kezdtek félni. Semmi kétségek sem volt többé, hogy ez valami titkos varázsló, veszedelmes boszorkánymester. Bizonyos, hogy a király parancsából végez itt valami rejtélyes dolgot, talán elásott kincseket keres... jó lesz kitérni az utjából, mert bizony még átváltoztatja az embert állattá vagy fatuskóvá.

Igy szepegtek a különben harcban edzett katonák s mikor Khaled kinyújtá valamelyik felé a kezét, igyekeztek messzire menekülni. A fortélyos öreg pedig elégedetten dörmögé magában:

— Így ni! Ezek az együgyűek nem fognak többé alkalmatlankodni, most már tehetek, a mit akarok.

De azért óvatos maradt, folytatta a hadonázást, kiáltozást, csak hogy a kiáltozásban most sokszor emlegette Almanzor nevét, kivált mikor egy-egy torony vasrostélyos kis ablaka alatt állt. A kiáltás után figyelt, hallgatózott, de sokáig hiába, a magasból nem felelt senki. Ez nem csüggesztette el, tovább ment és kutatót, mignem egy magas torony ablakában apró madárkákat látott vidáman csicse-regve röpködni, mintha valaki etetné őket.

— Ott van Almanzor! szólta magában Khaled. Én tanítottam rá, hogy szeresse a madarakat... most fogságában e kis dalosok vigasztalják s szórakoztatják, ő szór nekik ott morzsát a rácson át.

Körülnézett s látta, hogy őt nincs közel. Hangosan kiáltá tehát:

— Almanzor! Kedves ifju barátom, te vagy ott?

És nagy öröme azonnal hangzott a válasz a magasból:

— Ki szól hozzám?

— Én vagyok, öreg barátod és tanítód, Khaled. Áldom Allaht, hogy reád találtam. Ne aggódjál kedves fiam, meg foglak menteni. Légy készen, de légy óvatos, hogy el ne árulj semmit.

Ezzel Khaled odább ment, nehogy az örök mégis gyanakodjanak. De kuta-

tásával meg volt elégedve; most már tudta, hol van Almanzor és megvigasztalta kedves tanítványát, ki eddig két-ségbeesetten tölté fogságát, míg most megnyugodott, tudva, hogy Khaled gondol rá.

Khaled pedig tépett egy maroknyi ártatlan füvecskét és azzal visszatért a király elé.

— Megtaláltam a ritka füvet, királyom. Most sietek haza és megkészítem az orvosságot; rövid idő múlva itt leszek.

— Jól van; de siess!

(Folytatása következik.)

ARANY KALÁSZOK.

Ahol egység, béke tanyáz,

Ott egészben ékes a ház.

*

Előbb kísértsd meg

S csak úgy diésérd meg.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVIII. köt. 14-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

t
k u n
e s a l á n
t u l i p á n
á r p á d
z á r
n

He lyesen fejtették meg: Szentkirályi P. Mártha és Ilona, Baróthi Sándor, Magyary Kornél, Plisics Ilona, Polgár Hedvig, Bódog és Elemér, Berger Helén, Sável Kornél, Kleeberg Ödön és Zoltán, Mäder testvérek, Horváth Kálmán, Fried Margit és Jenő, Windt Mariska, Nemesik Erzsike, Redlich Ella, Mauthner Alfréd és Pál, Markovics Terka és Irén, Weiss Feri és Gerő, Ernst Miklós, Hetvey Pál, Fischbein Jenő, Ferenczi Károly, Gerencsér nővérek, Rédl Irma, Rausch Margit, Schneider Etel és Inre, Falkenheim Ernő, Schlichter Ella és Simon, Kaufmann Arthur, Róka Ilonka, Palmer Irénke, Róth Eugénia, Jacobovics Leó és Jenő, Weisz Béla és Kornél, Mátrai Riza és Laci, Frankl

Klotild, Taby Sarolta, Kovács Izmén, Mayer Irén és Gizella, Uzoni Lenke, Ehrlich Janka, Szeréna és Jenő, Jablonszky Jolánka, Freund Artur és Dezső, Márki Ottilia és Kornélia, Körmeny Aranka és Feri, Szentes Margitka és Lajos, Illés Ödön, Geduly Vilma, Stojanovics Erzsike és Ilona, Kézsmárszky Marianne, (szívesen üdvözöllek újra F. b.) Gut Izsa és Vilmos, Borbély György, Vavra testvérek, Vatter Erzsike, Falcione Sarolta (miért használtsz német jelmondatos levélpapírozt, mikor Forgó bácsinak írsz, a ki magyar lapot szerkeszt kis olvasóinak? F. b.) Reismann Sándor, Trischler Irma, Kármán Elemér, Zsitvay Lola, Kertész testvérek, Klein Sándor, Telegdy Géza, Császy Bella, Hönig Szidi, József és Lajos, Rosenspitz Flóra és Dori, Pfeffer Ödön, Honéczy Sándorka, Breyer Irma és Sarolta, Freund Szidónia és Rozália, Sey László, Szintay Pál, Krausz Aranka, Róth Róza és Regina, Grausz Aladár és Róbert, Szederkényi Szeréna, Mauthner Lenke, Alfred és Pál, Kaufmann Nina és Mathild, Rosenspitz Róza és Sarolta, Steiner Etelka, Zágler Irén, Csertán Ilka (kinek az írása? F. b.) Papp Gizella, Wallerstein Laura és Margit, Kűszler Gizella, Kalavszky Mariska, Dezsán Péterke, Schwartz Berta és Józsi, Balog Marianna, Horváth Róza és Sándor, Wollner Jozefin és Honórka, Scholtz Anna, Schmidt Ilona, Gronovszky Jenő, Schoszberger Elvira, Gold Margit, Trischler Etelke, Szelezcky Margit és Iván, Hillmayer testvérek, Szmrécsányi Géza, Weldin Vilmos, Kohn Rozina, Böhm Irén és Anna, Pap Elemér, Schumacher Aranka és Dezső, Antal Gizella, Fleischmann Illés, Dunst Elemér, Berzsenyi János és Pista, Aján Anna, Deuts Lina, Sándor és Samu, Pöschl testvérek, Gábel Aranka, Strasser Katalin és Adél, Richtzeit testvérek, Elsner Aurelia, Buda Irma.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Dajbukát Szidi és Gabri, egy kézimunkájuk kisorsolásának eredményeképp 6 frt.

*

A Seiler árvák javára újabb adakoztak: Illés Ödön 1 frt., Gaál Emilia 1 frt., Klár Sarolta és Béla 60 kr., Schauer Leona 1 frt., Szeles Irma és Böske 1 frt., Lord Irénke és Albert 50—50 kr., Batthyány Ervin 1 frt.

Ez adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.